

Riadókor menjünk óvóhelyre!

A házakban eddig az ajtókat leggyakrabban támasztalnak azt mutatják, hogy az áldozatok száma az ajtókból adódik, akik a lévegeltetés után nem veszik igénybe az óvóhelyet. Rossz, mertők által felül nem vizsgálta óvóhelyen tartózkodtak, vagy már későn határozták el magukat az óvóhely igénybevételére.

Az áldozatoknak 25 százaléka a kíváncsiakból került ki. Azokból, akik vagy legénykésből, vagy azért maradtak az utcán, kertekben, ablakokban, hogy jólértesültek, hírszerzők legyenek.

Másik 25 százaléka azokból került ki, akik kapuk alá és olyan helyekre menekültek, melyek védelmet nem nyújtanak, vagy akik fejvesztetten szaladgálnak.

További 25 százaléka olyanokból adódik, akik a bombaszújtott házakban, vagy azzal szomszédos épületekben tartózkodtak és nem vették igénybe az óvóhelyet.

Végül 25 százaléka tetelátalát következtében halt meg. Esetleg kellőleg alá nem támasztott, tehát mérnök által felül nem vizsgálta pince-óvóhelyeken tartózkodtak. Utóbbi esetekben a ház omladéka törte át az óvóhely födemét és temette be az embereket.

Fentiekből látjuk, hogy az áldozatok 75 százaléka megmenekülhet lenne, ha az emberek fegyelmekkel lennének és nem lennének kíváncsiak, könyelműek, hanem az óvóhelyen töltenék a veszélyes időt. Ha jól kiépített, vagy megerősített óvóhelyről gondoskodnánk és meglévő óvóhelyünk építésmérnökkel felülvizsgáltatnánk.

A tetelátalátokat figyelembevéve a fentelített 25 százalékos veszteség lecsökkenthető lenne 10 százalékra, esetleg 5 százalékra, vagy még ennél is kevesebbre, ha mindenütt jó óvóhelyek állnának rendelkezésre.

Ennek legmarkánsabb bizonyítéka egyik gyártelepünk bombázásának esete, ahol többszáz alkalmazott közül mindössze 38 ember vesztette életét. Ebből 18 ember tetelátalát áldozata lett, 4 ember azért vesztette életét mert nem az óvóhelyen, hanem annak előterében tartózkodott. Vegül 16 ember súlyos sérülése következtében utólag a kórházban halt meg. Végeredményben a gyártelepen alkalmazottak 2 és fél százaléka esett áldozatul, holott több mint ezer bomba érte a telepet és környékét.

Az óvóhelyek kiválóak voltak, az emberek pedig fegyelműeztek, ennek volt köszönhető, hogy a súlyos támadás ellenére a legminimálisbb veszteség állt elő.

Ezzel szemben az egyik városunkat ért támadás alkalmával többszáz ember vesztette életét azért, mert az óvóhelyek gyengék voltak, Ezeket az omladékok temették be.

A veszteségek nagysága, illetve annak növekedő százaléka természetesen más egyéb körülményektől is függ. A sűrűn beépített területeken — különösen földszintes házak esetében — több tetelátalát és házbeomlással kell számolni. Ilyen helységeken a lakosság városhoz nem kötött tagjainak ritkításával,

alun való kitérítéssel lehet segíteni. Eccoli a veszteségek számát a légitámadások gyakori megismétlődése ugyanazon területen mert az alapjában megrendített házak ellenálló képessége állandóan csökken. Ez esetben kiértesítői kell beszél-nünk. Hasonlóan nagyobb veszteségek állanak elő, ha az ellenség által használt ejtőlőszer hatása rombolás és gyújtás következtében elár a rendes rombolóbombáktól, pl. 1800 és 3600 kg-os aknabombák és foszforos gyújtóbombák használati esetében. Emelkedhetik a veszteségeknek e száma tetelátalát esetén ott, ahol kevés óvóhely van és ezekben tömegek vannak. Összeszűfolva stb., stb.

A védelmet minden viszonyok között a föld alatt kell keres-nünk, mert a már a légnyomás maga is el-gondu, hogy az ott tartózkodó fűdérpedésnél azonnal meg-haljon.

Vidéki viszonylatban, ahol főleg földszintes és egyemeletes házak vannak, sok szó esik arról, hogy mi jobb: a földszintes ház pince-óvóhelye, avagy a kertben épített árokóvóhely?

Tetelátalát esetében teljesen mindegy, hogy az a ház óvóhelyén avagy az árokóvóhelyen ér bennünket. Mindkét esetben beomlással kell számolni.

Védettség szempontjából azonban feltétlenül a pinceóvóhely nyújt jobb és több védelmet, ha az jól ki van építve, vagy meg van erősít-ve. Elsősorban repeszhatás, gyújtó-bomba, légnyomás és aknabombák ellen jobban véd, mint a fedett árokóvóhely. Egészségi szempontból pedig összehasonlíthatatlanul jobb mint az árokóvóhely, mely nedves, nyirkos, esetleg vizes. Ezekben át-fázásokkal számolni kell.

Akinak viszont gyenge, könnyen beomló rossz pinceóvóhelye van, annak helyesebb fedett árokóvóhe-lyet készíteni, azt azután nemcsak jól befedni, de az árok alját és oldalát deszkaanyagga, vagy vessző fonattal bélelni kell, hogy a föld nedvességét testünk át ne vegye.

Hogy egy esetleges házbeomlás alkalmával az óvóhelyen betemetet-tekül gyorsan ki lehessen menteni, célszerű a vészkijárat helyett a ház-on és az uttesten (körülbelül az uttest közepéig) nyílalt megjelölni. Fehérre meszelt návon — prosz — vagy sötét, sötétszínű házon fehér festékkel.

A teljesen nyitott árokóvóhely veszedelme, hogy a légnyomás a benttartózkodókat — ha nem elég mély és a bentlők nem húzódnak jól le — kiveti az árokból. De veszélyes ezért is, mert szertheül repeszek és gyújtóhasabok berepül-hetnek a nyitott árokóvóhelyre.

Erdő, mező, vízmosás, széles patakok medre stb. védelme egyáltalán nem alkalmasak. Ezek-nél többet ér valamely ház padlójára végigfeküdni, vagy ház híján, veszély esetén, egy gödörbe, szá-ras árokba leküldni úgyhogy a fej se legyen kint.

Vasuti utazás alkalmával, ha az utasokat kiszállítják a vasuti ko-

csikból, a sirtól távol szét kell széledni. Veszések barázdáit kell ki-keresni. Járdaabál gyorsan gödröt ásni, és ha gépek közelednek, azokba befeküdni. Ezek végveszély-ben igénybevett védekezési módok. Betegeknek a pinceóvóhelyen fekvóhelyet kell előkészíteni. Riadó esetében jól betakarva le kell vinni. Súlyos beteget, akit szállítani nem lehet, a szobában ágyban kell hagyni,

mert a leszállítással esetleg többet árthatunk, minha fent őrizt-lyen esetben az orvosi vélemény dönt.

szivleljuk meg, életet- ket ne kockáztassuk, hanem:

Riadókor menjünk óvó-helyre!

Töröcsk

A jóslások értéke.

Van egy nagyon találó magyar közmondás: nemakarásnak nyögés a vége. Annyit jelent, hogy aki húzó-dozik valamiúól — leginkább valami munkától — az mindig bőven talál a maga mentségére elég nehézséget és kifogást.

Ennek a közmondásnak azonban a fordítottja is igaz. Ha valaki na-karásból nem lát akadályokat, akkor nem számítanak a nehézségek; az ilyen ember szem-beszállna még a fél világgal is.

Csodálkozhatunk-e akkor azon, hogy ennek a szörnyű világháború-nak ötödik esztendejében a békét óhajto emberek még a szalmazsálba is belekapaszkodnak s azt hiszik, hogy a szalmazsál segítségével a nyugalmis béke kikötőjébe vezethet-nek be?

A szalmazsál mostanában jósla-tok formájában jelenkezik.

A közbe-közbe gondolkodó ember fejében azonban önkénytelenül felvetődik a gondolat: vajjon van-e, vagy lehet-e hitele ezeknek a jósla-toknak.

Elsősorban is azt kell megállapítanunk, hogy a történelem bizonyos határok között nagyjából ismétlődik. Ha ugyanazok a tényezők jelenke-znek most, melyek az idők folyamán már előidézték valami eseményt, akkor joggal következtethetjük, hogy most is olyan, vagy hasonló ese-ményt fognak előidézni. Erre mutat az a mondás is, hogy a történelem az élet tanítómestere. Az ilyen kö-vetkeztetéseket azonban nem nevez-hetjük jóslásoknak, hanem bölcs politikai előrelátásnak, okos számí-tásnak. Nagy államférfiak éppen ebben a történelmi távlatú gondolkodásban tűnnek ki.

Most azonban azokat a jóslatokat vizsgáljuk, amelyek nem történelmi analógiákra támaszkodnak, hanem csak egyszerűen a jövőre nézve há-tározatlan kijelentenek valamely be-következendő eseményt.

Tudjuk azt jól, hogy jóslásokkal nagy számban találkozunk az Ösz-vegységben. A Szentírás könyveiben gyakran tűnnek elénk Istenről kivá-lasztott férfiak — elvéve nők is —, akik mintegy Isten helyett és nevé-ben előre megmondta bizonyos eseményeket. Az-ido ezeket a jósla-sokat igazolta. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy ezekkel az igaz prófétákkal szemben sok hamis pró-féta is „működött” és mint a Szent-írásban olvassuk, az igaz próféták-nak keserves küzdelmet kellett foly-tatniok ezek ellen a hamis próféták ellen. A különbség az volt közöttük, hogy a hamis — próféták mindig a nép, vagy az uralkodó szájze szerint jósláltak, az igaziak meg leg-többször Isten kemény büntetését adták a nép tudtára.

nem sorozhatók ezek közé a próké-tai jóslások közé. Már csak azért sem, mert mind az ó-, mind az új-szövetségi kinyilatkoztatás le van zárva. Ez annyit jelent, hogy olyan jóslás, melyet a kinyilatkozto Isten tekintélye miatt hinnünk kellene, nincs és nem is lehet.

Előfordulhatnak azonban magán-kinyilatkoztatások. Ezeket magán-személyek kapják Istenüól. Legtöb-b-ször tisztán vallási jellegűek, ezek-ben azonban mellékesen előfordulhat jövőndő események feltárása is.

Mi a hitelük ezeknek a magán-kinyilatkoztatásoknak? Azoknak, akik kapják, hinniök kell. A többi ember hiheti, ha megfelelő formában, meg-győző bizonyítással kétségtelen, hogy nincs szó csalásról vagy tévedésről.

Magától értetődik azonban, hogy ezek az ún. magánkinyilatkoztatások nem állhatnak elttétben a hitte-lekkel, vagy nem ajánlhatnak valami erkölcsileg rossz cselekedetet. Ez esetben csalásnak, vagy önméltá-nak kellene bélyegezni azokat. Vi-szont az egyházi jóváhagyás nél- azt jelenti, hogy ezeket most már hinni kell, hanem csak azt, hogy az Egyház tartalmi szempontból nem talált bennük kivételalót. Tehát mindig az okosság szabályai szerint kell ítárni.

A jóslások harmadik faja a tisztán emberi „jóvendőmondás”. Mivel pedig a jóvendőt egyedül csak Isten tudja (és az, akinek azt Isten ki-nyilatkozta) a pusztán emberi jóvendőlést egyszerűen csalásnak kell minősítenünk. Hogy néha beválnak? Vak tyúk is talál szemet.

Ha tehát jóslással találkozunk, meg kell vizsgálunk, hogy lehet-e szó itt Istenüól nyert kinyilatkozta-sról. Ha nem, akkor kár meg az elolvasásukra is időt fecsérelni. Mindenesetre, ha egyházi jóváha-gyás nélkül jelenik meg ilyen könyv, már ez a körülmény nagyon kétsé-s teszi a hitelt, akár állítólagos nyer-gesújfalusi plébános, akár nem a szerzője, akár „40 szentéletű szer-zetés” és „apácá-sai” alapján gyűjtötte össze azokat valaki, akár nem. Nem jó cégé a zaidó kiadó sem, az pedig még kevésbé, hogy a könyv és a ter-jesztett gépelt lap szövege csak tartalmilag egyezik. Akinak azonban ennek ellenére erős a „hite”, az eszünk ágában sincs megingatni.

Csak azokra ne vessünk követ, akik egyelőre még meggyőzőbb bizonyítékokat szeretnének és Csir-madia J.-nál erősebb szalmazsál utat néznek. Vagy legalább más szalmaz-szálat is keresnek, hogyha az előbbi el találna süllyedni, a víz tetőre maradhassanak. Az ilyen új, kisegu szalmazsál-keresését tisztelettel aján-ujuk a „hívőknek” is.

Természetes, hogy a mai jóslások

Palásti Özsök

A jánosházi polgári iskola 1943-44. évi évkönyve

Szabó József igazgató szerkesztésében most jelent meg a jánosházi Kir. Állami Polgári Fiú- és Leányiskola évkönyve. A csinos kiállítású évkönyv röviden, de mégis hitelesen ismerteti a hetvenöt éves magyar polgári iskola történetét, majd utána a jánosházi polgári iskola 17 éves múltját.

Miniszteri rendelet értelmében az 1943-44. iskolaévben a tanítás november 3-án kezdődött.

A tanári testület értekezletein kívül két ízben rendeztek szülői értekezletet, de az szülői ház és az iskola közötti kapcsolatot fűzték szorosabbra az osztályfőnökök látogatásai is, akik otthonukban is gyakran felkeresték a tanulókat. A rövid tanév folyamán 17 oktatófilmet mutattak be a szaktanároknak. Különös gondot fordítottak a vallásos nevelésre és a tanulók templombajlását állandóan ellenőrizték.

Magánvizsátokat tartottak szeptember 6-án, december 17, 18-án, február 19-én, továbbá június 6, 7, 9 és 10-én. Ezekben Kovács Albert főigazgatói szakelőadó, dr. Káoszonyi László tanügyi s. titkár, illetve dr. Inotay László tanügyi fogalmazó elnökölték.

A Magyar Irodalom és Művészetpártoló Egyesület 70 drb tankönyvet adományozott az év folyamán az iskolának.

A tanári testület tagjai az elmúlt tanév folyamán: Szabó József igazgató, Bérces Lajos, Keresztes Margit, Körmöczy Ilona, Malachowsky László, (katonai szolgálatot teljesít) Malachowsky Lászlóné az Wridisch Margit, Pap Sarolta, Radnai Aranka és Szabó Emma tanárok.

A róm. kát. vallású tanulók hitoktatója Nagy Ferenc kaplán, az evangélikus tanulóké Szabó Lajos lelkész, a reformátusoké Bolla Vince lelkész.

A tanári testület tagjai az iskolai munkán kívül szívesen bekapcsolódtak a község kulturális, társadalmi és jótékonyági egyesületeinek munkájába.

Az iskola egyesületei: a fiúk, a leányok önképzőköre, a fiúk, a leányok sportköre, a diákkapitál egyesület és az ifjúsági vöröskereszt csoport mind az ifjúság testi és szellemi nevelésének szolgálatában álltak.

Az első vegyes osztály 50 tanulója közül kitünő rendű volt: Szabó Ferenc, Csirkovics Ida, Horváth Ilona, Meszler Ilona, Sámson Aranka és Sámson Eivira. Jeles rendű: ~~Magyar Vilmos és Boros Sára.~~

A második fiúosztályban a 42 tanuló közül kitünő rendű: Mészáros Lajos és Szalay Ferenc. Jeles rendű: Csöngé Lajos.

A második leányosztályban 45 tanuló közül kitünő rendű: Németh Ilona, Rosta Anna és Vass Anna. Jeles rendű: Gödri Anna.

A harmadik vegyes osztályban 55 tanuló közül kitünő rendű: Dobson Ferenc, Poller Imre, Görög Angéla Péter Ida és Szilvágyi Julianna. Jeles rendű: Heicser Erzsébet és Káldos Pirokka.

A negyedik fiúosztály 40 tanulója közül Nagy Imre és Vajda Lajos a kitünő rendű, Dobson Ferenc, Hegedűs István és Kustós Lajos a jeles rendűek.

A negyedik leányosztály 29 tanulója közül Baján Ilona, Boros Mária és Szalay Erzsébet kitünő rendűek, míg Kovács Ilona jeles rendű.

Az év elején beírt 271 nyílvános tanuló közül osztályozást nyert 267 tanuló, míg a 94 magántanuló közül 80 nyert osztályozást.

A szülők lakóhelye szerint a nyílvános tanulók közül az iskola székhelyén lakik 129 tanuló, a vármegyében lakik 84 tanuló, Veszprém vármegyében 15 tanuló, Zala vármegyében 39 tanuló.

Szüléik lakásáról naponta járnak be az iskola székhelyére 115-en. Ezek közül vasutón 53-an, kerékpáron 36-an, gyalog 26-an.

Az iskola népességének táblázatát nézve azt látjuk, hogy a megalapítás első évében volt az iskolának a legkevesebb tanulója: 86. Míg az 1942-43. évben volt a legtöbb nyílvános tanuló: 287. Magántanuló 1931-32-ben volt legkevesebb: 3. Az idei iskolaévben volt a magántanuló: 94.

A jövő tanévre vonatkozó tájékoztatást annak idején az iskola kapujára függeszti ki az igazgatóság. Szünetekben minden iskolai ügyben szívesen ad felvilágosítást az iskola igazgatósága mind a rendes, mind a magántanulóknak a hivatalos órák alatt, szerdán délelőtt 9-12 óra között.

Igy is járhatnak mások is és máshol is...

Internáltak egy ellenséges pilótát pátyolgatókat

A Veszprémi Hírlap múlt vasárnapi számában egy cikk jelent meg, amelynek írója szóvaltratta azt a szeritünk is megbörtánkoztató esetet, hogy egy helybeli fiatal hölgy a péti bombatámadásnak a veszprémi kórházban ápolat sebesültjei közé elhelyezett amerikai pilótát meglátogatta s neki evőeszközt, poharat, szappant, sötéményt, stb. sőt virágot is vitt, ugyanakkor a magyar sebesültekről tudomást sem vett. Teljesen osztjuk lap-társunk felfogását, hogy bár az evangélium ellenségeink szeretelére is tanít, nem eshetünk túlzásokba. A közismert magyar lovagiasságot sem léphetünk túl s a sebesült ellenséggel aki lekellen támadásának ártilan honfitársaink esék áldozatul — nem bánhatunk jobban, mint magyar testvéreinkkel. A cikkből az esetről tudomást szerzett dr. Wallner Emil kórházigazgató főorvos, aki — V. H. szerdai számában közölt nyilatkozat szerint — a fogaratosított vizsgálata után az esetet tudomására hozta az alkalmazásban levő látogató illetékes hatóságoknak.

Amint érteudünk a rendőrkapitányság Szapper Ilnát — ez a pilótalátogató hölgy neve — nemzetvédelmi okokból internálták.

Olvasónk írja!

Levegő nyílik meg a jánosházi gyógyszerárt

Mélyen tisztelt Szerkesztő Ur!

A "Kemenesalja" egyik számában foglalkoztak a jánosházi orvos és gyógyszerész kérdéssel. Örömmel olvastuk akkor a valóságos papírra velő sorokat és reméltük, hogy az illetékesek is hasonlóan gondolkodnak erről a mi számunka fontos kérdésről.

Egy hónapja már, hogy Cell-dömlőkre járunk át gyógyszerért vonaton, kerékpáron és sokan gyalogosan. Talán nem kell külön bizonygatni, hogy milyen idővesztéssel jár ez a mezei munkákkal foglalatokodó lakosságra épen a legfontosabb munkák idején. A vonatközlekedés sem olyan, hogy kielégítene, mert van olyan napszak hogy nem indul Cell-dömlőkre vonat. Legutóbb pld. délután 5-kor kellett menni gyógyszerért Cell-dömlőkre. A legutolsó vonat fél ótkor emegy jánosházáról. Nem it, est tén n. párti!

dultam el. Visszafelé jövet az alsó-sági faluvégen kerékpárom gumija felmondta a szolgálatot és gyalog toltam hazáig. Tessék elképzelni mire értem haza. Ugyanez a helyzet akkor is, ha a gyógyszerre gyorsan van szükség.

Öt mécsák megjárja, valahogy ahol többen is vannak a családban ráérők és félnapokat tölthetnek el utazásban — eltekintve a sürgősségtől — de a gazdálkodók családjában — már pedig ez van legtöbb — nincs ráérő ember a nyári munkaidőben.

De nem is csak jánosháziakról van most szó, hanem egész vidékről, még hátrányosabb helyzetben levő falusiakról, akiknek még több időt kell elpazarolniuk, ha beteg van a családjukban.

En azt gondolom, hogy ez nemcsak nekünk jánosháziaknak fontos kérdés, hanem nemzeti közösségünk szempontjából sem lehet közömbös az az idővesztés, amivel a mi utazgatásunk jár.

Mennyi munkaidő vesztik kárba, amit a mezőgazdasági munkák leg-szorgosabb idején sokkal hasznosabban lehetne értékesíteni. Persze mi minden áldozatra készek vagyunk, mert hozzátartozóink egészségéről, életéről van szó, csak ismétellen felvetődik a kérdés, hogy nem lehetne-e itt valami megoldást találni.

A korábbi zsidó gyógyszerártáros jogosítványa függetlenül a zsidók gettózásától, ugys megszűnt már. A pályázatot is kiírta a gyógyszer-tára. Ha pályázó nem volt rá, még akkor is kell valami módot találni arra, hogy ekkora község és ilyen nagy vidék, a legfontosabb gazda-sági munkák, áratás és cséplés idejében ne álljon itt gyógyszerártár nélkül és ne kelljen hosszú utat megtenni, hogy gyógyszerhez jussunk.

Semmi nehézség sem származna abból, ha a nagyobb városokban eggyel kevesebb lenne a gyógyszer-ész.

Soraim szives közlését megköszönve maradtam tisztelettel: **Alfárás.**

Jégverés pusztította a Kemenes-magasi határt. A múlt vasárnap délután hatalmas vihar vonult át Kemenesalján és itt-ott jégverés pusztította a határt. Különösen Kemenesmagasi határa szenvedett sokat.

HETI KRÓNIKA.

Külföld.

Stockholmi lapjelentés szerint Londoni újságok számos állampolgárt állítottak be.

Olaszországban a tengerpart mentén támadások az angolok.

Londoni Albert-emarek híres a V. I. hatására való tekintettel megszüntették.

Vilna és Danaburg területeiben sok bolsevista támadást vertek vissza a németek.

A német csapatok hűbeesen állják az invázios erőket ismételt támadásait. Az Egyesült Államok elismeri de Guille bizottságát a megerült francia területet kormányzóknak.

Normandiában és keleten teljes elhárító sikert értek el a németek.

A brit hírszolgálat szerint az invázios harcokban 14 angol hadosztály körd.

Szovjet vélemény szerint előrkézt az ideje, hogy a szövetségesek fűrtöket harcbevetsek.

A németek új indítópályákat használnak a repülőgépek számára.

A japánok az utóbbi évek legne-gyubb támadását kezdték Kínában.

Rövidesen német kereskedelmi bizottság értesít a svéd lővorréba, hogy tárgyalásokat folytatson a német-svéd árucserre forgalmat illetően.

Berlinben nem meglepetés Roosevelt újabb elnökelöltsége.

Súlyos veszteségeket okozva meg-írték minden támadást a csapatok St. Lo közel.

Több folyókat a szovjet csapat-erősíték a szovjet vonalukban.

A emlékezték-tömege rongálódott meg a műnehoni légitámadás által mával.

30 ezer németet telepítettek vissza az anyaországba a Fekete-tenger mellől.

Sajtóidő

Bapapestről elköltöztetik a 15 évesnél fiatalab gyerekeket.

A vármegyeháza óvohelyen fejte-tek be a szombathelyi népművelési előndoképző tanfolyamot.

Több milliónyi értéket rejtögettek a soproni zsidók.

Vitáz Imrely Béla közigazdasági miniszter két nagy beszédet mondott Pécsen, melyekben a magyar nemzet háborús felelőseiről beszélt.

Dijból egy építési vállalkozót és képviselőjét ítélték halálra, ellopott egy vidéken épülő repülőléer oemontanyának jelentős részét, több mint 20 vagón oemontet.

Zsidószökthetőséget internáltak Kallay Kázmér kormánykereskedőt.

A ténylegesen szolgáló bombakáro-mentesítőknek és legényeségi személyeknek a honvédelmi miniszter a vezértar (főnökével egyetértésben szabadságot engedélyez. A szabadság tartama a károsodás mértébehez képest 14, illetve 28 nap és egy a háborúban, mint a hadm-velési területen szolgálatot teljesít-velítéses es nehmiváltamon tisztok és legényeségi személyek delyerhető.

